

i, at man maa være Regjeringen meget taknemmelig, fordi den har taget Sagen i sin Haand og derved tilveiebragt et saameget sikkrere Haab om, at Sagen i denne Sessjon kan føres tilende. Smidlertid forekommer det mig dog, at der, saaledes som Stemningerne have været om flere Punkter af dette Lovforslag under den tidligere Behandling, alligevel kunde være Grund til at underkaste nogle enkelte Punkter en lidt nøiere Drøftelse end den, der er foreslaaet af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther). — Det forekommer mig saaledes, at der er Noget, der taler for den Tanke, som flere Gange er kommen frem, baade her og i det andet Thing, at det ikke er heldigt med denne varierende Størrelse i Forpagningsafgiften. Det er dog aldeles klart, at hele Grundtonen i det Forhold, man ønsker med de 50 Mars. Forpagninger, kan lide megen Omgaaen igjennem denne Bestemmelse. — Dernæst forekommer det mig ogsaa med Hensyn til § 3, at det vilde være heldigere, om man kunde komme lidt nærmere til den frie Overdragelse til Andre end Arvingerne, end som Lovforslaget i sin nuværende Skikkelse er kommet. Eigeoverfor den Bestemmelse i § 4, hvorefter der ved Mandens Død gives Afgang til at kunne opnaae en videregaaende Ordning med Hensyn til Afstaelsen, forekommer det mig, at Noget taler for, at noget Eignende ogsaa maatte kunne opnaaes ved § 3 for de Afstaelsfestilfælde, hvor han endnu er ilive. Naar § 9 lader alle de ældre afsluttede Contracter blive staaende heelt udenfor Loven, saa kan jeg ikke see, hvad der skulde være til Ginder for, at nogle lignende Bestemmelser optoges ved § 3 som de, der nu i Lovforslaget foreslages med Hensyn til Forholdene ved § 4. Der er ikke Lidet i det hele Forhold, der forekommer mig at tale stærkt til Gunst for, at Gaarden kan overdrages til en Anden ved denne Art af Forpagninger. Det er disse Punkter, som jeg ønsker, at Thinget vil underkaste lidt nøiere Prøvelse. — Dernæst er der endnu blot et enkelt mig noget paafaldende Punkt, som jeg ogsaa skal tillade mig at berøre. Det forekommer mig, at, naar Loven af 1861 og det Lovudkast, vi nylig have behandlet her i Thinget, om Elægt-

ninge bruge Udtrykket: Børn, Børnebørn, Svigerbørn, Stedbørn eller Pleiebørn, saa er det underligt i denne Lov at bruge Udtrykket: Søn, Sønnesøn, Datter søn, Svigersøn, Stedsøn, eller at indføre her en mandlig Arvegang, medens jo den almindelige Arvelov for ikke saa længe siden har stillet ganske lige baade den mandlige og den kvindelige Arvegang. Jeg kan ikke see Andet end, at de kvindelige Arvinger i alle Fæsteforhold og ved Forpagninger som disse hidtil have været stillede under samme Synspunkt som de mandlige, og jeg kan ikke see nogen Grund til at berøve dem den hidtil havde Stilling. Jeg vilde derfor ogsaa sætte Priis paa, om denne Bestemmelse om Elægtningene maatte blive forandret i Overensstemmelse med det Udtryk, der indholdes i Loven af 1861 og det Lovudkast, vi nylig have behandlet i denne Sessjon.

Indenrigsministeren: Da jeg havde den Ære at overtage Indenrigsministerposten, sølte jeg strax efter en stærk Opfordring til ved Rigsdagens Sammentræden at indbringe et Lovforslag om Bortforpagtning af Gaarde, der ere Fæstetvang undergivne, og jeg kunde fuldstændig slutte mig til det Lovforslag, som i forrige Sessjon var vedtaget af det høie Thing og indkommet i Landstinget. Jeg troede imidlertid, at der var Anledning til at foretage enkelte Forandringer i Lovforslaget, om de end ikke vare af nogen gjenemgribende Natur, og navnlig en Forandring i den Bestemmelse, som var sat ind, om at Afgiften i Forpagningscontracten skal fastsættes til et bestemt, for alle Forpagningsaarene lige stort Beløb, hvortil dog kan føies en Bestemmelse om, at den i et Antal af indtil 7 af de første Aar betales med et vist Afslag, mod at man siden kan paatage sig i de sidste 7 Aar et ligesaa stort Tillæg. Det var denne Bestemmelse, jeg fandt Anledning til at foreslaae forandret, thi den forekom mig farlig, og den forekom mig at kunne give Anledning til det, jeg netop vilde skulde undgaaes, nemlig Forpagninger paa kortere Aaremaal. Ved at bestemme, at Nedsettelsestiden ikke maa udstrækkes over et længere Tidsrum end 9 Aar, og at den ikke maa sættes større end en Fem-